

Paasmorgen, zondag 17 april 2022. Bij Gen.2: 1-4 en Lucas 24: 1-9

Ik klap mijn laptop open, start het programma word...en voor me zie ik een groot wit vlak met een knipperende cursor... zo van 'zeg het maar'. En terwijl ik in gedachten ben, (er zijn er veel, maar wat is daarvan nu de kern)...valt me opeens dat witte, nog onbeschreven vlak op...voor me...een wit en onbeschreven vlak. En plotseling denk ik, voel ik: dit, dít is het wat pasen me te zeggen heeft: dít witte vlak...angstwekkend in z'n leegte maar tegelijk ruimte gevend, uitnodigend, hoopvol leeg..dit ga, en begin maar.

Met goede vrijdag hoorden we wat aan de orde van de dag is: hoe het kwaad de onschuld in levende lijve vermoord. Het is het verhaal van het einde van elke illussie. 'Mijn God, waarom hebt gij mij verlaten'...roept hij van het kruis, want nee, er is niet, er was nooit een God die het lijden voorkomt. Het verhaal eindigt bij een dicht graf. Vrouwen, vertelt Lucas, hebben het allemaal zien gebeuren. En dan staat er, als laatste, als de laatste eer is bewezen: ze gingen de rust en de stilte van de sabbat in...zoals voorgeschreven. De zevende dag. Het zijn (in het grieks) de laatste vijf woorden...voor het Pasen wordt; ze gingen de rust en stilte van de sabbat in.Hoe zat dat ook al weer met die sabbat...en hoe toevallig is het, dat die sabbat...juist die sabbat tussen die goede vrijdag en pasen in zit? Ze lijkt hier het kantelpunt, de scharnier tussen dood en leven. Sabbat. Letterlijk betekent het 'staak', 'stop', 'onderbreek'. Ooit waren ze, dat volk van Jezus, slaven geweest in Egypte, eeuwen daarvoor...en dat, dat nooit meer. Word geen slaaf, word geen slaaf van de gewoonte. Onderbreek dus steeds weer je gewoonte van alledag: staak, stop!. Maak dáár een gewoonte van. Keer steeds weer terug naar het witte vlak...het wit van de mogelijkheden...

De sabbat, het is de zevende dag. Zes dagen is er de gerichtheid op wat je kunt zien, op het tastbare. De zevende dag, leren de rabbijnen, is bedoeld om je relatie te vernieuwen met wat je niet kunt zien. En wat kun je niet zien? De wereld van gevoelens, God kun je niet zien, maar ook: de toekomst kun je niet zien...het leven daarginds...(Sjam Chai, Masjiach= Messias). De sabbat is de dag waarop je weigert te accepteren dat de wereld, en daarin jouw leven, zinloos is...en je je opnieuw richt op wat nodig is, mogelijk....

Aan het begin van de sabbat, kort daarvoor, worden de kaarsen ontstoken, zeven, voor alle dagen van de week. In de kandelaar, de menorah, gemaakt naar de takken van de amandelboom, de eerst bloeiende boom na de winter. Daar wordt een gebed bij uitgesproken, met de ogen dicht: om dan open te gaan: en bij dat nieuwe licht te kijken naar die oude wereld, en het oude leven. Om te beseffen: nooit is een situatie, nooit een toestand definitief...er is altijd een einde aan de beproeving, altijd een terugkeer, altijd een nieuw begin mogelijk, vanuit dat onzichtbare. Er is geen ander definitief in jouw en mijn leven...dan dit: die mogelijkheid van nieuw begin.

Toen de sabbat voorbij was...was dus ook het definitieve voorbij...want zie, het graf was leeg...er is geen einde....er is weer nieuw begin...het vlak is weer wit...en de cursor knippert...kom maar!En wat ik ook ga schrijven, wat ik ook ga leven...het is, altijd weer, het witte vlak dat het draagt en daarvan de basis is...het zwart van de letters heeft het wit nodig, het wit van de mogelijkheid, om van betekenis te zijn. Dat wit, was de boodschap van Jezus messias...

Zo dragen we straks Eva naar binnen, en Jelte en Boaz...en hun nog beginnende leven, weerspiegelt dat van ons, wij, die ook eeuwige beginners zijn en blijven. De hand gaat door het water, dat zich daarboven sluit en weer open gaat: met die hand tekenen we de hoofden en harten met het wit...als ons, jullie altijd weer opnieuw beginnen, het Pasen in jullie leven. Niets is definitief...of het moest het wit van de liefde zijn, en de cursor die knippert...en zegt: kom nou maar, wees niet bang, hou niet op met zoeken, want dat is je vrijheid...zoek en leef. Amen.